

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Hany Pipkové v právní věci **žalobkyně: N. L.,** zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,** o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 2215/2003 - 18 ze dne 24. 2. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-4707/VL-07-11-2003 ze dne 8. 10. 2003. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 325/1999 Sb.“) jako zjevně nedůvodná. Podle soudu dokazování provedené ve správním řízení jednoznačně svědčí o tom, že stěžovatelka neopustila Ukrajinu z důvodu pronásledování, za uplatnění politických práv a svobod nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Za jediný důvod označila obavy z bývalého manžela a potřebu legalizovat pobyt v České republice. Podle soudu jsou tyto důvody nerozhodné z hlediska řízení o udělení azylu, neboť nebyly zapříčiněny rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině

nebo zastávanými politickými názory stěžovatelky. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 cit. zákona a její žádost je zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona. K žalobním námitkám týkajícím se dodržení procesního předpisu správním orgánem soud uvedl, že z obsahu spisu plyne, že žalovaný se žádostí stěžovatelky zabýval odpovědně a svědomitě, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu, že stěžovatelce byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřila k podkladům, popř. navrhla jejich doplnění. Z tohoto důvodu považoval soud námitku nedodržení ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) za nedůvodnou. Žalovaný podle zjištění soudu učiněného ze správního spisu jednal v souladu s ust. § 32 odst. 1, § 3 odst. 4 a § 46, ust. § 47 odst. 3 a § 3 odst. 3 správního řádu, resp. nic podle soudu nenasvědčovalo tomu, že by tak nejednal. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka tyto námitky uvedla zcela obecně, soud se jimi dále nezabýval. Z uvedených důvodů Krajský soud v Ostravě žalobu rozsudkem zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatelka dovozuje existenci důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje ve tom, že soud, stejně jako žalovaný, nesprávně posoudil právní otázku, zda na její případ lze aplikovat ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. Stěžovatelka uvádí, že se ve své zemi dostala do potíží, kdy jí i jejího současného manžela napadal její bývalý manžel. Tento bývalý manžel podle jejích slov použil k fyzickým útokům osob ze zločineckých struktur. Pokud hledala ochranu u státních orgánů před vydíráním a napadáním, zjistila, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur a nemá tak šanci zajistit ochranu své osoby. Stěžovatelka je tak přesvědčena, že s ohledem na tyto skutečnosti je u ní dán důvod k udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) cit. zákona, neboť podle svých slov patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledována právě z toho důvodu, že není jejich členem, a domovský stát tuto situaci toleruje, resp. sám tvorbu těchto struktur podporuje. S odkazem na čl. 65 Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka dovozuje, že tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační a jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány země vědomě tolerují nebo odmítají či nejsou schopny zajistit účinnou ochranu. Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v tom, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Žalovaný podle ní zcela nerespektoval její situaci, že jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi, když krajský soud tuto skutečnost nechal podle jejího přesvědčení zcela bez povšimnutí. Podle stěžovatelky rovněž soud nesprávně posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou, a v tom spatřuje důvod pro podání kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je přesvědčena, že krajský soud měl povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí a správní řízení jemu předcházející z hlediska dodržení procesních předpisů, a to i tehdy, jestliže v žalobě k jí uvedeným ustanovením správního řádu, která měla být podle ní porušena, nepřiřadila konkrétní skutkové důvody pro svá tvrzení. Žalovaný se měl dopustit porušení správního řádu minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Odůvodnění rozhodnutí neodpovídá podle jejího názoru ust. § 47 odst. 3 správního řádu, neboť je nedostatečné. V závěru kasační stížnosti stěžovatelka nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Krajský soud podle ní zcela přehlíží, že stěžovatelka nepovažuje svůj návrat do země původu vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný, neboť ji na Ukrajině hrozí nebezpečí mučení, nelidského

nebo ponižujícího zacházení. Obává se, že v případě zjištění ukrajinských státních orgánů, že v České republice požádala o azyl, bude podrobena persekuci, resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle ust. § 91 zákona č. 325/1999 Sb., kterými se žalovaný, ani krajský soud v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezabývali. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka také požádala Nejvyšší správní soud, aby její kasační stížnosti přiznal odkladný účinek, neboť potřebuje být nadále přítomna v České republice, aby mohla uplatňovat svá práva u soudu.

Ze správního spisu žalovaného správního orgánu Nejvyšší správní soud zjistil, že žádost o udělení azylu byla stěžovatelkou podána dne 18. 9. 2003 a pohovor k žádosti o udělení azylu na území ČR byl se stěžovatelkou proveden dne 25. 9. 2003 v přijímacím středisku V. L. Žádost o udělení azylu byla se stěžovatelkou sepsána za přítomnosti ustanoveného tlumočníka z ruského jazyka a i pohovor byl veden v ruském jazyce. Stěžovatelka k důvodům žádosti o azyl uvedla, že je pronásledována svým bývalým manželem, který ji rovněž vyhrožuje. S bývalým mužem se vzali v roce 2000, nicméně následující rok se s ním rozvedla, neboť pil alkohol a bil ji. Na počátku roku 2003 se stěžovatelka znovu provdala, avšak bývalý manžel začal ji i jejího manžela pronásledovat a vyhrožovat jim. Současného manžela dokonce spolu se svými kamarády přepadl a zbil jej. Událost ohlásili na policii, avšak bývalá tchýně potvrdila svému synovi alibi a tak jej policie nemohla zadržet. Poté stěžovatelce bývalý manžel telefonoval, že pokud se nerozvede, tak bude situace ještě horší. Se žádostí o pomoc se obrátila na policii jednak poté, co byl její manžel zbit, jednak již dříve, když si stěžovala na chování bývalého manžela, který ji obtěžoval svou přítomností před jejím domem a nebyl střízlivý. Tehdy přijela hlídka a bývalého manžela odvezla, avšak druhý den jej znovu propustili. Takový postup nepovažuje za dostatečnou spolupráci policejních orgánů. Proto se již na policii vícekrát neobracela. Jiné příslušné orgány na Ukrajině podle svých slov o pomoc nepožádala. Bezprostřední příčinou odjezdu z Ukrajiny a zároveň důvodem žádosti o udělení azylu bylo pronásledování ze strany bývalého manžela, zbití současného manžela z jeho strany a s tím spojený strach a o život svůj, manžela a dítěte, které se má stěžovatelce narodit. Odchodem ze země se snaží zajistit si normální život, tj. najít ubytování, porodit dítě a žít s manželem, což by podle jejího názoru nebylo v původní vlasti možné, neboť tam ji pronásleduje její manžel. Stěžovatelka potvrdila, že důvodem odjezdu z vlasti je snaha vyhnout se problémům s prvním manželem. Se státními orgány Ukrajiny podle svých slov problémy neměla, nikdy nebyla sama ani nikdo jiný z rodiny členem politické strany. Pro případ návratu na Ukrajinu se obává svého bývalého manžela.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb. se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 2 odst. 6 cit. zákona se za pronásledování

pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Podle ust. § 16 odst. 2 cit. zákona lze takové rozhodnutí vydat nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení o udělení azylu.

Z výše citovaných ustanovení zákona vyplývá, že správní orgán má povinnost zjišťovat podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb. pouze v případě, že žadatel o azyl důvody zde uvedené alespoň tvrdí. V daném případě však stěžovatelka ve správním řízení netvrdila, že je v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Bezprostředním důvodem žádosti o azyl byly v daném případě problémy se soukromými osobami mimo státní struktury, a to zejména s jejím bývalým manželem, který jí opakovaně vyhrožoval a fyzicky napadl jejího současného muže. Z výpovědí stěžovatelky vyplynulo, že se s žádostí o pomoc proti takovému jednání fyzické osoby obrátila na policii. Soud souhlasí, že za určitých okolností může být negativní chování soukromých osob přičteno státu, a to např. tehdy, když domovský stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním nebo takové jednání schvaluje či podporuje, jak to ostatně vyplývá ze znění ust. § 2 odst. 6 cit. zákona. Z výpovědí stěžovatelky ve správním řízení však vyplývá, že v obou případech, kdy se na policii obrátila, tato pomoc neodmítla: v prvém případě bývalého manžela zadržela, v druhém případě šetřila okolnosti napadení současného manžela. Výsledky těchto policejních zákroků tak, jak byly ve správním a soudním řízení popsány stěžovatelkou, nelze podle Nejvyššího správního soudu interpretovat tím způsobem, že došlo k odmítnutí pomoci nebo dokonce ke schvalování či k podpoře odsouzeníhodného jednání bývalého manžela, a proto takové jednání nemůže být podle soudu přičteno státu a nelze jej tak považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb. Důvody tvrzené stěžovatelkou ve správním řízení nejsou z hlediska aplikace azylového zákona právně relevantními. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že odůvodněná obava z pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 6 cit. zákona je důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) cit. zákona pouze tehdy, když se toto pronásledování uskutečňuje z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Žádná taková okolnost však v průběhu správního řízení nebyla stěžovatelkou ani tvrzena, přičemž argument obsažený v kasační stížnosti, že stěžovatelka byla součástí sociální skupiny „nečlenů zločineckých struktur“ a z tohoto důvodu byla pronásledována, by ani v jiném případě nebylo možné přijmout. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatelkou velice široce vymezený okruh soukromých osob nelze považovat za sociální skupinu ve smysl ust. § 12 písm. b) cit. zákona a výkladu tam uvedeného pojmu podaného judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 69/2003 - 48 ze dne 14. 1. 2004). Za této situace žalovaný správní orgán a následně ani Krajský soud v Ostravě povinnost zjišťovat důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb. neměly. Pro posouzení zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení azylu je přitom rozhodující skutkový stav v okamžiku vydání rozhodnutí správního rozhodnutí. Proto nemohl soud přihlédnout k tvrzení stěžovatelky obsaženému v kasační stížnosti, že policie je součástí

zločineckých struktur a že bývalý manžel využil k fyzickému útoku na manžela současného osoby spojené se zločineckými strukturami proto, že tato tvrzení stěžovatelka neuvedla v průběhu správního řízení a naopak je poprvé použila až v kasační stížnosti. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění stížního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá, stejně jako v žalobě, porušení procesních předpisů správním orgánem, konkrétně nedostatečným způsobem provedené dokazování, kdy v důsledku této skutečnosti nebylo možné spravedlivě rozhodnout, a porušení ust. § 47 odst. 3 správního řádu, v důsledku něhož je odůvodnění rozhodnutí nedostatečné. Stěžovatelka tím dovozuje existenci vad řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí měl zrušit. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je v něm založena žádost o udělení azylu, vlastnoručně psané tzv. důvody žádosti, jakož i protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu, který byl se stěžovatelkou proveden. Informace obsažené v těchto listinách jsou podle Nejvyššího správního soudu dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., neboť z nich jednoznačně vyplývá absence tvrzení azylově relevantních důvodů, která je podmínkou aplikace cit. ustanovení. Jak již bylo výše uvedeno, správní orgán má povinnost prověřit existenci důvodů pro udělení azyl ve smyslu ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona cit. zákona pouze tehdy, jestliže jsou důvody uvedené v ust. § 12 cit. zákona žadatelem o azyl alespoň tvrzeny. V daném případě však důvody uvedené opakovaně stěžovatelkou ve správním řízení žalovaný vyhodnotil tak, že nejde o důvody podřaditelné pod některý z důvodů uvedených v ust. § 12 cit. zákona, a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jestliže stěžovatelka ani netvrdila důvody, pro něž lze azyl podle zákona udělit, nelze žalovanému účinně vyčítat, že neprováděl rozsáhlá dokazování, kterými by nad rámec vlastních tvrzení stěžovatelky „dohledával“ jiné v úvahu přicházející důvody, pro něž stěžovatelka o azyl ve skutečnosti žádá, neboť v takovém případě mu ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. přímo ukládá žádost jako zjevně nedůvodnou zamítnout. Z tohoto pohledu neobstojí ani argument stěžovatelky, že měla jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi. V dané věci došlo k zamítnutí žádosti stěžovatelky o azyl jako zjevně nedůvodné proto, že netvrdila skutečnost svědčící o tom, že by byla v zemi svého původu pronásledována z důvodů uvedených v ust. § 12 cit. zákona, a nikoliv proto, že důvody své žádosti o udělení azylu neprokázala, resp. že nepředložila dostatek důkazů o azylově relevantních důvodech. V dané věci bylo předmětem dokazování pouze to, zda stěžovatelka alespoň tvrdila důvody podřaditelné pod cit. ustanovení, a z tohoto pohledu nebylo třeba, aby stěžovatelka jakékoliv důkazy předkládala či označovala. Ve světle těchto skutečností je třeba posuzovat i otázku, zda je rozhodnutí žalovaného dostatečně odůvodněno. Ust. § 47 odst. 3 správního řádu stanoví, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Jestliže žalovaný vydává rozhodnutí podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., kterým zamítá žádost o udělení o azylu jako zjevně nedůvodnou, musí být z odůvodnění takového rozhodnutí dobře seznatelné, zda jsou splněny předpoklady pro vydání takového typu rozhodnutí. Musí být z něj předně zřejmé, jaké důvody žádosti o azyl uvedené žadatelem

žalovaný posuzoval, zda je vyhodnotil jako azylově relevantní, tj. podřaditelné pod některý z důvodů uvedených v ust. § 12 cit. zákona, jakými úvahami se přitom řídil, z jakých jiných podkladů vycházel a na základě kterých právních předpisů rozhodoval. Podle Nejvyššího správního soudu žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o zamítnutí stěžovatelčiny žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné z pohledu uvedených požadavků obstojí, a nelze jej tak považovat za nedostatečně odůvodněné. Z pohledu posouzení splnění požadavků stanovených v ust. § 47 odst. 3 správního řádu pak zejména není třeba, aby se v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné zabýval důvody, které by případně mohly být azylově relevantní, avšak které žadatel o azyl ve správním řízení neuvedl, když naopak uváděl pouze důvody, které správní orgán vyhodnotil jako takové, které prima facie neumožňují udělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb. Proto Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stěžovatelkou tvrzeného důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Dále stěžovatelka dovozuje existenci důvodu podání kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud se podle jejího názoru řádně nevypořádal s otázkou, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Naplnění tohoto důvodu však Nejvyšší správní soud neshledal. Z kasační stížností napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud zabýval jednotlivými námitkami stěžovatelky uvedenými v žalobě ohledně porušení procesních ustanovení správním orgánem. Jestliže tak učinil obecným způsobem, tj. ověřoval, zda se žalovaný zabýval žádostí stěžovatelky o azyl svědomitě a odpovědně, zda vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, zda je z rozhodnutí zřejmé, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití kterých právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, a pochybení žalovaného v tomto smyslu neshledal, činil tak v souladu s obecnou formulací žalobních námitek použitou stěžovatelkou. Ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno, jednoznačně plyne zásadní význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě, neboť soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Pokud není v žalobě žalobní bod blíže specifikován odkazem na konkrétní skutkové okolnosti, není soud v souladu s uvedenou zásadou povinen, ani oprávněn za žalobce chybějící skutkové důvody dovozovat či konkretizovat.

Jako poslední stížní bod stěžovatelka namítá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle ust. § 91 zákona č. 325/1999 Sb., kterými se žalovaný ani krajský soud ve svých rozhodnutích vůbec nezabývali. Nejvyšší správní soud v této věci ze správního spisu zjistil, že rozhodnutí žalovaného obsahuje pouze výrok o tom, že se žádost o udělení azylu zamítá jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. Výrok o existenci, resp. neexistenci překážek vycestování ve správním rozhodnutí obsažen není a touto otázkou se žalovaný nezabýval ani v odůvodnění svého rozhodnutí. Takový postup je však podle Nejvyššího správního soudu v souladu s dikcí zákona č. 325/1999 Sb. Z jeho ust. § 28 totiž vyplývá, že ministerstvo vnitra v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 téhož zákona tehdy, pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu. V daném případě byla žádost stěžovatelky zamítnuta podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona jako zjevně nedůvodná, a takové rozhodnutí nelze považovat ani za rozhodnutí o odnětí azylu (neboť stěžovatelce nebyl azyl, který by jí mohl být odňat, udělen), avšak ani za rozhodnutí o neudělení azylu. Za rozhodnutí o neudělení azylu totiž lze podle Nejvyššího správního soudu považovat pouze rozhodnutí, kterým ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 cit. zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených

žadatelem o azyl. V případech, kdy je vydáváno rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, správní orgán o udělení azylu nerozhoduje, tj. nezabývá se věcně důvody žádosti o azyl tvrzenými žadatelem, a to právě proto, že žadatel o azyl v takovém případě ani neuvádí důvody, které by mohly být po svém ověření podřazeny pod důvod, pro něž lze azyl podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb. udělit. Ostatně Nejvyšší správní soud i ve svých předcházejících rozhodnutích opakovaně uváděl, že v případě, kdy ministerstvo vnitra rozhodne o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, je výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ust. § 91 cit. zákona výrokem nadbytečným. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vyčítat, že se otázkou existence překážek vycestování ve svém rozsudku věcně nezabýval. Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnost ani této námitky obsažené v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené tedy v souladu s krajským soudem dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo v souladu s ust. § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona, nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti, a proto kasační stížnost dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k neprodlenému rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval již o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. září 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu